

paa, at det kun betegner, at jeg har deltaget i Forhandlingerne, ikke at jeg er enig i Udvalgets Betænkning. Min Hensigt var, ikke at underskrive Betænkningen; men da der med Hensyn til Formen er blevet hitted for mig Tvivl, hvorvidt dette kunde lade sig gjøre, skal jeg ikke videre opholde mig derved. Grunden, hvorfor jeg ikke er enig med Udvalget, er, som jeg allerede ved Finantsloven har gjort opmærksom paa, Fremgangsmaaden, paa hvilken Lovforslaget er behandlet af Udvalget. Det er efter min Anskuelse ikke rigtig for Landstthinget at gaae ind paa en kritisk Undersøgelse af de Forandringer, der have fundet Sted i Folkethinget. Jeg antager nemlig, at man derved kommer ind paa at behandle Poster, som det ikke er hensigtsmæssigt at behandle, og at man overseer Poster, som det vilde være hensigtsmæssigt at omtale. Jeg skal ikke gaae ind paa den første Deel, men paa den anden maa jeg nævne et Par Exempler. Der findes saaledes i § 2 under Veterinair- og Landbohøjskolen opført 145 Rd. 72 $\frac{1}{2}$ β . Det havde været min Hensigt at faae dem udstemt af Paragraphen. Jeg havde troet, at det lod sig gjøre ved en særlig Afstemning; men da dette er blevet anseet urigtigt med Hensyn til Formen, skal jeg tillade mig at begrunde, hvorfor jeg ikke har været enig med det øvrige Udvalg, og ophjse, hvorledes det forholder sig med denne Post. Det vil findes anført i Anmærkningerne til Forslaget, at Veterinair- og Landbohøjskolen's Udgifter i 1859—60 ere blevne overskredne med 145 Rd. 72 $\frac{1}{2}$ β , som foreløbig ere afholdte af Stipendiefonden, som derfor tilkommer Refusion af Finantsferne. Dernæst er der henviist til Tillægsbevillingsloven for 1859—60, som er forelagt Rigsdagen og vedtagen af Folkethinget. Naar man nu seer hen til dette Lovforslag, vil man erfare, at denne Sum der er opført som en Overskridelse for Veterinair- og Landbohøjskolen og foreslaaet at skulle bevilges. Altsaa kan ikke Forslaget om Udbetaling til Stipendiefonden afgjøres, før det andet Spørgsmaal er afgjort. Hvis dette Beløb, der her er opført, billiges, er derved Overskridelsen bevilget. Det vil ikke gaae an, at negte Overskridelsen, naar man først er gaaet ind paa at votere Stipendiefonden det Forskud, det staaer

i. Det er denne Modsigelse man kommer i, hvis man billiger det nærværende Forlangende. Den anden Post, hvorpaa jeg grunder min Anskuelse, er en Post, som var opført paa det af Ministeren forelagte Forslag, og som angaaer 28 Rd. 78 β til Dækning af Udgifter ved Veterinair- og Landbohøjskolen's Opførelse. Den findes i § 6. Det hedder derom i Anmærkningerne, at der ifølge Decisionen til Revisionsantegnelserne ved en Optællingsfeil var beregnet et saadant Beløb forlignet til Udgift; denne Post er som Regningsfeil henviist til Statsrevisionen. Jeg kan ikke see, hvad Statsrevisionen skal gjøre med denne Sag; men det er det Underordnede. Det andet Spørgsmaal, som ligger deri, forekommer mig at være af langt større Betydning. Forholdet er nemlig det: Naar en Regnskabsbetjent indleverer sit Regnskab, revideres det, og forsaavidt der gjøres Udsættelser, sendes det tilbage til Vedkommende, hvorefter Decisionen falder. Naar den er falden, er vedkommende Betjent forpligtet til at holde sig den efterrettelig, altsaa Stæten ogsaa. Dermed er Sagen afgjort. Det er en administrativ Domstol, som afgjør, hvorvidt Regnskabet er rigtigt eller ikke, og retter de Feil, der foresindes. Jeg antager nu, at saaledes som Forholdet derved er ordnet, er det nærmest at betragte som en Dom, der ikke kan forandres af Rigsdagen. Naar der er forlangt en Bevilling til Udbetaling af Ministeren, antager jeg, at det er begrundet i den strenge Overholdelse af Finantsloven. Naar der er en Udgift, der ikke er opført derpaa, forlanger Ministeren en Bevilling til at udbetale den. Men hvis det er Tilfældet, er det klart, at Sagen er aldeles formel, at Rigsdagen ikke kan nægte Udgiften; thi den er afgjort af den competente Autoritet. Det er altsaa den Feil, der i mine Tanker er begaaet, at man har henstillet Noget til Undersøgelse, for at tage en Beslutning, skjøndt det er givet, at der ikke kan ske nogen Forandring i Sagen. Det er kun disse to Exempler, jeg har villet anføre, for at begrunde min afvigende Mening fra den Fremgangsmaade, som Udvalget har brugt, og det er af disse Grunde, at jeg ikke kan tiltræde Betænkningen.